

Kom gerust dichterbij

Wie van ons heeft wel eens het gevoel dat je te weinig tijd hebt/maakt/gebruikt om bij God te zijn, om een relatie met Hem te hebben, enz.?

Wie voelt zich daar wel eens schuldig over???

Is het niet goed om je schuldig te voelen. Het eerste wat we mogen is vrijkomen van die schuld, maar het gevaar is dat we, wanneer we die schuld aan de kant zetten, ook iets anders aan de kant zetten, namelijk het diepgewortelde verlangen om tijd met God door te brengen, een diepere relatie op te bouwen met Vader en het antwoord daarop.

Het onderwerp van mijn preek is vandaag. Kom ge**RUST DICHTerBIJ**.

Dit woord kwam afgelopen week bij het pastorale team naar voren toe toen we over dit onderwerp spraken, toen we nadachten hoe we in de gemeente en in het pastoraat meer binnen konden brengen van het ontvangen door gewoon tijd met Vader door te brengen. Ik dacht: dat is het, het is precies wat ik voel, wat ik wil voor mezelf en voor jullie allemaal. Namelijk om dichtbij (of dichterbij) te komen bij mijn en jullie hemelse Vader.

NBV: Jakobus 4:8 Nader tot God, dan zal hij tot u naderen...

Vrij vertaald: Kom dichterbij en ik zal dichterbij komen.

NBG: Mattheüs 11:28 Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven;

NBV: Mattheüs 11:28 Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven.

Deze bekende tekst kennen we natuurlijk allemaal met de heldere betekenis dat een ieder die God zoekt, een ieder die feitelijk zonder richting in zijn leven en belast met de zonde rondloopt, bij Jezus mag komen. En dat aanbod is er ook nu. Maar deze belofte is voor ons allemaal actueel vandaag, nu, op dit moment. Voor de mensen die zich nu op dit moment vermoeid en belast voelen even een kleine vertaling naar leesbaar Nederlands.

Voor de bezige bijen onder ons (de notoire werkers onder ons):

Komt tot Mij, allen, die wel eens kampen met een tekort aan slaap en die te veel op hun bordje hebben (genomen/gekregen).

Voor de zorgenmakers:

Komt tot Mij, allen, die wel eens moe zijn van het alledaagse, en zich afvragen of ze de toekomst wel aankunnen

Ikzelf val een beetje onder de eerste categorie. Deels omdat dat gewoon gebeurt en deels omdat ik dat ook zelf doe. Wat het ook zij, ik heb het nodig om DICHTERBIJ te komen en in de RUST te komen van Vader.

Ik wil een waarheid voorhouden die valt onder de categorie “een open deur intrappen”, “een schot in open doel”. En dan kan ik niet anders zeggen, dan dat ik met grote regelmaat toch nog mis schiet. Die waarheid is:

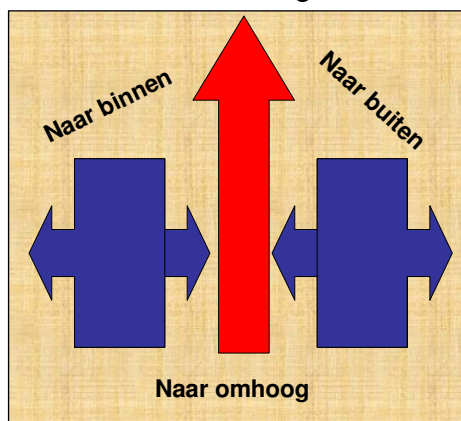

Natuurlijk is het ook zo dat wanneer je begint met uitdelen, dan zal God je weer gaan geven, het is dan doorgaande stroom. Maar toch: temidden van dat alles is het niet mogelijk om weg te geven en weg te geven en weg te geven en niet te ontvangen.

Wat ik niet zeg is dat tegen elk uur delen, een uur ontvangen moet staan (het is geen weegschaal methode). Ik kan daar geen waardeoordeel over geven. Ik ken mensen die schijnbaar kunnen blijven geven en minder tijd nodig hebben te ontvangen dan anderen. Ik ken ook mensen die heel veel tijd nodig hebben om te ontvangen en maar een korte tijd kunnen geven. Dat hangt allemaal af van hoe je als mens bent (geschapen), maar hoe het ook zij, als je niet ontvangt, dan kun je niet uitdelen.

Naar binnen, naar buiten en omhoog

Wat nodig is, is dat we in ons leven een samenhang hebben van een gerichtheid naar binnen en een gerichtheid naar buiten en een gerichtheid naar boven.

Het was John Arnott die daar uitvoerig over sprak in Toronto. Het was niet nieuw, maar hij bracht het samen. Er zijn tijden dat het goed is om met jezelf bezig te zijn. Met ontspannen, met genieten, met zelf genezen te raken van allerlei dingen die gewoon een stuk herstel nodig hebben. Dat je vooral bezig bent om zelf te ontvangen. Er zijn andere tijden dat je vooral bezig bent om anderen te dienen, uit te delen, genezing te brengen, voor mensen te bidden, ze te zegenen, anderen te vertellen over God, te evangeliseren enz. enz. En temidden van dat alles is het soms gewoon tijd om

alleen maar met je relatie met God bezig te zijn. Niet voor je eigen gewin, niet voor het gewin van de anderen, maar vanwege je relatie met Vader (al is alles wat je doet altijd in een gerichtheid naar Vader). Het is voor mij een uitdaging om daarin een balans te krijgen. Voor je het weet, is alles wat je doet gericht op anderen (VB voorbereiden van een preek, kijken naar muzikanten enz)

NBG: Hebreëën 4:10

Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne. 11 Laten wij er dus ernst mede maken om tot die rust in te gaan, opdat niemand ten val kome door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen.

NBV: Hebreëen 4:10

En wie is binnengegaan in zijn rust, vindt rust na zijn werk zoals God na het zijne. 11 Laten we dus alles op alles zetten om te kunnen binnengaan in die rust, en zo voorkomen dat ook maar iemand dit voorbeeld van ongehoorzaamheid volgt en te gronde gaat.

Ik las deze tekst en hij heeft me nogal geraakt. Ik vond hem nogal ernstig en in eerste instantie eigenlijk niet zo leuk. Ik dacht: Vader bent u dan boos op mij als ik geen ernst maak met het zoeken naar het ingaan van Uw rust? Dat staat er niet. Wat er wel staat, is dat als we blijven geven zonder te ontvangen (we blijven alleen maar werken) we uiteindelijk niets over zullen hebben. Laten we eerlijk zijn: als we niets overhebben van wat God ons gegeven heeft, dan doen we alles uit eigen kracht, en als we alles uit eigen kracht doen, zijn we niet meer nederig en afhankelijk van God. Alles wat we dan kunnen, is ons beroepen op onze geweldige talenten. We zijn dan als een schip zonder leiding op ramkoers. Ik probeer jullie geen angstscenario aan te praten. Ik weet alleen dat ik het me het niet kan veroorloven niet ook Zijn rust in te gaan en Hem dichterbij te naderen.

Weet je wat me ook opvalt? We hebben wel een gebod om te rusten (principe van de sabbat) maar geen gebod om te werken. Je kunt je natuurlijk afvragen waarom je zou moeten rusten als je nooit werkt (ik bedoel als je altijd vakantie hebt, ben je feitelijk gewoon werkeloos), maar toch is het opvallend.

NBG: Psalm 131:2

Immers heb ik mijn ziel tot rust en stilte gebracht als een gespeend kind bij zijn moeder; als een gespeend kind is mijn ziel in mij.

NBV: Psalm 131:2

Ik ben stil geworden, ik heb mijn ziel tot rust gebracht. Als een kind op de arm van zijn moeder, als een kind is mijn ziel in mij.

Is het niet heerlijk om soms gewoon even alles in je tot rust te brengen? Ik heb dat niet zo vaak, maar herinner me de keren dat alles in mij, mijn hele wezen volledig in rust was en alles om mij heen niets anders was dan volkomen veilig.

Een beetje zoals in de woorden van Salamo:

NBG: 1 Koningen 5:4

En nu heeft de HERE, mijn God, mij rust gegeven allerwegen: er is geen tegenstander en generlei onheil.

Wat opvalt, is dat er staat: "ik heb mijn ziel tot rust en stilte gebracht." Dat is een actieve daad die resulteert in een diepe rust. Soms moet je dat dus gewoon doen, moet je er voor kiezen om niet te studeren, geen voorbede te doen, geen

antwoorden te zoeken, geen geweldig goede geestelijke dingen te doen, maar gewoon als een “gespeend kind” te zijn. DICHTBIJ en in RUST (verder helemaal niets). Het is niet alleen maar zinvol, het is belangrijk.

Ik geloof erin voor mijn eigen leven (al valt er nog veel te verbeteren op dat punt), maar ik geloof er ook in voor deze gemeente. Ik verlang er naar dat deze gemeente bekend staat vanwege zijn “goede werken” en dat deze gemeente bekend staat als een “oase van rust en vrede” temidden van een roerige wereld. Ik wil daar graag werk van blijven maken door tijd en gelegenheid te creëren waarbij we gewoon kunnen ontvangen en waar we ook meer leren te ontvangen. Om te leren ontvangen als groep en om te leren te ontvangen als persoon. Omdat we willen dat wat we hier horen, in ons hart zijn plek krijgt.

Ik heb geen pasklare antwoorden, ik heb geen methode die werkt, ik heb geen gebedsformule. Het is iets tussen jou en God. Ik kan het dan ook niet voor je invullen en niemand anders kan dat.

Het is een uitdaging in mijn leven en een uitdaging in jouw leven om daaraan inhoud te geven op een manier die bij jou past en, voor alle duidelijkheid: niet op de manier die bij een ander past. Wat werkt voor jou kan anders zijn dan voor de ander, maar dat betekent niet dat je niet mag luisteren naar ideeën om er iets van te maken.

Wel wil ik je gewoon wat vragen meegeven om eens over na te denken (en vooral eerlijk te beantwoorden):

- ✓ Is er in mijn leven een balans tussen geven en ontvangen?
- ✓ Ervaar ik vrede en rust in mijn hart?
- ✓ Besteed ik tijd om zelf te genezen van de dingen in mijn leven?
- ✓ Geef ik weg wat God mij geeft (deel ik uit)?
- ✓ Zoek ik Vader uit schuld of uit verlangen?
- ✓ Heb ik ernst gemaakt met het verlangen dat ik heb om God te zoeken?